

سیرجان؛ میان باران‌های امیدوارکننده و بحران دیرپای کم‌آبی

فاطمه شهسواری

گزارش

قنوت و چاه‌ها، و افزایش شوری آب در برخی مناطق، نشانه‌هایی روشن از فشار بیش از حد بر منابع طبیعی است. این وضعیت نتیجه ترکیبی از عوامل مختلف است؛ از تغییرات اقلیمی و کاهش بارش‌های بلندمدت گرفته تا الگوی نادرست مصرف آب در بخش‌های کشاورزی، صنعت و حتی مصارف خانگی.

بارندگی‌های اخیر، اگرچه در مقایسه با میانگین بلندمدت همچنان ناچیز به شمار می‌آیند، اما از نظر روانی و اجتماعی اهمیت زیادی دارند. این بارش‌ها موجب افزایش رطوبت خاک، کاهش گردوغبار، بهبود موقت پوشش گیاهی و تقویت روحیه عمومی شده‌اند. با این حال، نباید فراموش کرد که بخش عمده این باران‌ها به دلیل شدت و کوتاه‌مدت بودن، به سرعت به رواناب تبدیل شده و از دسترس خارج

بارندگی‌های اخیر در سیرجان، هرچند محدود و مقطعی، بار دیگر توجه افکار عمومی را به یکی از اساسی‌ترین چالش‌های این شهرستان جلب کرد: بحران کم‌آبی. بارش باران در اقلیمی خشک و نیمه‌خشک مانند سیرجان، همواره با حس دوگانه‌ای همراه است؛ از یک سو شادی و امید به بهبود شرایط، و از سوی دیگر نگرانی از این‌که آیا این بارش‌ها می‌توانند تغییری واقعی در وضعیت منابع آبی ایجاد کنند یا تنها مسکنی موقت بر دردی مزمن هستند.

سیرجان سال‌هاست با کاهش منابع آب زیرزمینی دست‌وپنجه نرم می‌کند. افت شدید سطح سفره‌های آب، خشک شدن یا کم‌آب شدن

